

Interviu cu Gheorghe Istrate

...Premiile sunt întâmplări incomode, fiindcă stârnești invidia confrăților. Premiile sunt, de fapt..., factice. Ele nu aduc bani (la noi, în România). Ele aduc nori. Nori critici pe diverse coloa-ne din gazetele împestritate.

CULIȚĂ IOAN UȘURELU:*Dragă Gheorghită! În mai 2010 împlinesti o vârstă rotundă, 70 de ani. Deie D-zeu să ai o viață lungă*

și o sănătate de fier ca să poți scrie multe, foarte multe cărți !

De la înălțimea experienței anilor petrecuți și a operei tale, ce ar trebui să știe cei care văd pe internet, sub fotografia ta, următoarele: „locuiește în Germania și nu se știu prea multe despre acest scriitor...”?

GHEORGHE ISTRATE:În primul rând, 70 este o mirare. Este o vârstă mirată. Și-ți mulțumesc respectuos pentru urările pe care nu știu câtă vreme le voi putea duce în spate (și-n spații). Cărți ? Noi nu scriem decât vertebrele unei viitoare Cărți, ale Cărții Unice. Încolo, aliniem versuri lângă versuri, alarmați de propria noastră existență. Cartea unică a lui Eminescu este cea postumă, și nu ediția Maiorescu – cea care doar îl anunță integru. Eminescu postum este uriaș, este Shakespeare-ul nostru. Profit de lunecușul întrebării tale ca să-ți aduc la lumină două versuri, aproape necunoscute, sau neobservate de critici din poemul "Gemenii: "Ca zece morți deodată durerile iubiri-s/ Cu-acele morți în suflet, eu te iubesc, Tomiris." Auzi, câtă putere a suferinței iubirii : „ ca zece morți deodată...””. Am sentimentul unic că nici Shakespeare n-a intuit o asemenea înălțare inversă (oximoron).

Dragul meu, interviul este o specie literară impudică și agresivă. Eminescu – Everestul culturii noastre – a fost intervievat vreodată ? Nimănui nu i-a trecut prin gând. Mai degrabă l-au urât că nu intră în „ ecartamentul” lor. Un oarece ”interviu” i s-a luat, cu două zile înaintea morții, de către un mason, care a așezat literele în simetriile lor obscure (pentru noi, neinițiatii). Oricum, rezultatul este memorabil. Chiar atins de genialitate, perspectiva numerelor astrale... Mă-ntorc și recitesc prima ta întrebare. Cred că acolo este vorba de un alt Istrate, fictiv. Eu n-am încă un site personal (tautologie !) și nici un blog. Investigând și eu originile acestei utopii, am aflat că ea a fost confecționată de o poetă din Israel, pe care am privit-o prea insistent (blondă!), cândva, la Neptun. O cheamă B.M. Prima parte a enunțului, „locuiește în Germania” este eronată ; cealaltă, „și nu se știu prea multe despre acest scriitor”, este reală. Eu m-am ascuns mereu în mine însumi. Nu mi-am dat niciodată vreo întâietate. Am refuzat mereu banca întâi, în clasele primare, fiindcă mi se vedeau degetele prin târlcii tociți. Cam atât despre prima întrebare și pentru prima mirare la 70 de ani !

C.I.U:*Deși buzoian, de peste 40 de ani ai fost prezent la toate manifestările culturale vrâncene. Ce te-a atras aici?*

Gh.I:Da, sunt buzoian, născut în Limpeziș, din părinți născuți de dealurile Istriței. Din bolovanii aceia auriferi, care ascuseseră Tezaurul de la Pietroasa. De acolo a coborât tata-mare în ȋtari, către câmpia chemătoare a Bărăganului, a construit o biserică, s-a închinat, și, prin fiul lui, m-a născut pe mine : Gheorghe, un nume de care se speria tot satul. Eu l-am adoptat, fiindcă aveam mai târziu să aflu ce va să însemne. Asupra mea s-au făcut presiuni să ajung preot. Am refuzat, spunând că și prin poezie pot să fiu preot. Și preot am fost și sunt.

Iată, ca dovadă, opt rânduri scrise recent: „ Doamne, iar mi se întâmplă/ să stăm tâmplă lângă tâmplă;/ nădușeala ta divină / mă-nlumină în lumină./ Vorba ta e carnea lumii./ lunecă prin ea postumii:/ nenăscuții, visătorii .”

Ah ! Vrancea ! Eu cred că m-am născut de două ori : în aria buzoiană și în cea vrânceană. Vrancea pentru mine a fost un amor (silit) la prima vedere. Eliminat din facultate, am ajuns impieगत de mișcare CFR la Suraia. Stație grea, cu șapte linii, cu o locomotivă proprie cu care cărau vagoanele de nisip smuls din pulpa Siretului, cu geruri antartice, (câte trei zile hămesem în gara pustie și mâncam gheață și iluzii poetice cu câte o conservă de pește uitată-n ghiozdan). Apoi am descoperit oamenii vinifieri ai Suraei. Ii ajutam să trimită sute de târne cu struguri la Constanța. Aveam un magaziner care, beat, dormea în picioare, ca un plop, caz unic în viața mea. Când îl împungeam cu degetul, relua fraza întreruptă exact de la propria ei silabă. Acolo călcam cu bicicleta șerpîi, controlând acele feroviare dintr-o parte în alta, pe o distanță de aproape doi kilometri. Era o fascinație plutitoare. Aveam un șef de gară, cu numele Crudu. Venea în control la ora două noaptea și trebuia să-i dau raportul militărește despre tot ce există și se mișcă pe acele șapte linii ale gării. Ii era urât de acari. Ne duceam apoi, cu toții, și ne pișam pe un pâlci de pelin, de unde el își culegea altoii și îi mânca, fiindcă era bolnav de plămâni. Și avea două fete de o frumusețe usturătoare. Și, uite-așa, m-am îndrăgostit de Vrancea. Oamenii mi-au povestit între timp despre colectivizare, când Ceaușescu a împușcat o femeie care și-a dezvelit curul urlând : vreți pământ, na, pământ !

Vrancea era Vrancea : puternică, îngenunchiată, o vatră urâtă care îmi dădea lecții. Aveam 22 de ani. Scriam și publicam efemer prin ziarul „ Vocea Buzăului”. Însă, Siretul mi-a împuns inima. Așa aveam să-i descoper pe poeții Ion Panait și Dumitru Pricop (nașul copiilor mei). Cu Pricop, m-am cunoscut într-o noapte, la Jariștea, unde era profesor. Eu conduceam, cu o mașină de la partid, o ziaristă poloneză, Kristina Vroslav, de o frumusețe bestială. Abia așteptam să ne întoarcem la hotelul din Focșani. După binecunoscuta „ședință” în cancelaria profesorală, botezată cu mult vin miluitor, și îndreptându-se către automobilul nostru, prin spațiul curții școlare mi se alătură un ins cu o voce mai groasă decât întunericul nopții : „Și ziceți că sunteți din București ? Am și eu acolo doi prieteni- poeți, pe Gigi Anca și Ion Iuga. Dar țin tare mult să-l cunosc pe unul, Gheorghe Istrate, pe care nu-l știu”. ” Păi, eu sunt Gheorghe Istrate”, îi zic.” Păi, cum Dumnăzău!!!, exclamă el aproape sufocat. Și ne-am îmbrățișat. Pe Kristina am trimis-o cu șofer cu tot la Focșani, iar eu am băut cu Mitică, în casa soacrei sale, până ne-am lins zorii. Ion Panait m-a primit la gară cu o trăsură cu cai și m-a dus la cel mai afumat restaurant și m-a trecut prin saloane de regine noptatice și abia pieptănate... Vrancea. Salonul Dragosloveni cu poeți și poete, cu prozatori înalți, cu tulburătorul ceremonial de la Casa lui Vlahuță și cu beții uităcioase... Apoi m-am pus pe treabă, am prelucrat un întreg laborator scriitoricesc vrâncean, vreme de peste 40 de ani. Cu înmărmurirea și bucuria necesare, cu așezarea în lacrimă a volumelor, cu entuziasmul nebunesc al

lansărilor la peștera dracilor, cu dansul pe mese, alături de Florin Pucă și îmbrățișarea ceremonioasă al lui Valeriu Cotea. Apoi, drumurile spre Negrileşti, cu niște ființe de ceară, când, la lumina farurilor, am lovit un iepure, și șoferița, fiică de vânător, a sărit din mașină și l-a jugulat cu șurubelnița (au ! ce suspin cutremurător au iepurii la moarte !) și când eu, la tabăra din Lepșa, am refuzat friptura și am dormit îmbrățișat doar cu coada iepurașului... Oho, oho ! ce nopți cu lună rostogolită peste munții Vrancei mi-a oferit Mitică Pricop ! Apoi la moartea lui, când m-am îmbrățișat îngenunchiat cu crinii cimitirului... Vrancea ? Vrancea este o stare de spirit. E un univers în care te îmbeți încă de la frontiera lui. Hai, nu mă mai provoca ! Vom mai vorovi și altă dată... Vrancea ? ...Eu am scris prefața unui ghid turistic despre Vrancea, ticluit de Al. Deșliu... Vrancea e uriașă, cât o natalitate.

C.I.U:*Alfred de Vigny scria: „Am două feluri de prieteni. Prieteni călduți și prieteni ostili... Nu, să fii drept, am prieteni de trei feluri: prieteni care mă iubesc, prieteni care mă înșeală, prieteni care mă detestă”. Prietenii tăi?*

Gh.I:Eu am prieteni totali. Nu cred în sintagma lui Vigny „prieteni care... mă detestă”. Totul iese din simetria prieteniei în acest caz. Prietenia este o oglindă în care te vezi pe tine cu prietenul tău. Restul este o minciună, un fals, o oroare, un strigoii. Prietenul este împlinirea ta. El îți aduce ceea ce ție îți lipsește și tu îi dăruiești jumătate din duhul tău, care lui îi lipsește.

Prietenia este o dovadă de maturitate. De statornicie. Ceilalți care nu mi-s prieteni, sunt cetățeni. și îi salut respectuos, chiar dacă ei mă înjură. Oricum, în tăcerea mea, am și eu un scuipat... nescuipat ! Pentru orbeți. Restul lumii este o minune. Vorba lui Sofocle : „În lume-s multe mari minuni, /minuni mai mari ca omul nu-s”. „Prietenii tăi !”, zici tu. E o întrebare obraznică...

C.I.U:*Trăiești într-un „cult al evenimentelor, explorând un spațiu al formelor cu fond” și „iubești cu asupra de măsură... RITUALURILE”. Este adevărat?*

Gh.I:Bătrâne-domn ! Ritualul nu este doar o ceremonie, ci este o reîncreștinare a versului însuși, care din Dumnezeu s-a născut. El, ritualul, el m-a descoperit pe mine – și nu eu pe el. Noptam împreună încă din copilărie. El mi-a disciplinat rostirea, visele, sensul, prietenia, aroma sufletului, chiar și puținele negații. Eu am anotimpul meu regal în suflet, indiferent de împărțirea vremii. Eu când iubesc, iubesc înnădușit. Icoanele la mine sunt la prima vedere. Cândva am scris acest distih : ”Hulubi uguind îmi intră în gură/ ciugulind versete din Sfânta Scriptură”.

Eu am rămas să șchiopătez perpetuu în acest minuscul ritual.

Numai al meu...

C.I.U:*Ștefan Augustin Doinaș te-a caracterizat într-o propoziție cât într-o întregă ciartă: „un poet incomensurabil mai mare decât ecoul poeziei sale”. Modestia ta și-a adus și bucurii în relațiile cu conștrații? Astăzi n-ar trebui să ne conducem după replica lui Tudor Mușatescu: „și eu aș fi modest, dar să se știe”?*

Gh.I:Modestia mea este o stare naturală. Dacă aș fi orgolios aș numi-o bun simț. Eu am o naturalitate precum copacii, chiar dacă la rădăcina lor urinează câinii. Ei se împing mai departe-n văzduh, singuri și nevăzuți de nimeni.

C.I.U:*Ai luat multe premii literare culminând cu acela al Academiei pentru „Fragmente despre infinit”. Pentru același volum ai primit și premiul „Păcală”... Ne lămurești împrerjurările în care l-ai luat pe al doilea?*

Gh.I:Premiile sunt întâmplări incomode, fiindcă stârnești invidia confrăților. Premiile sunt, de fapt..., factice. Ele nu aduc bani (la noi, în România). Ele aduc nori. Nori critici pe diverse coloane din gazetele împetrițate. Premiul de care mă întreb de unde-l știi ? Premiul „Păcală”.. L-am primit cu o surprindere smerelnică. Nu mă așteptam, într-o sală arhiplină de somități, peste o sută, al treilea strigat să fiu eu, de vocea lui Geo Saizescu, un prieten ideal, pe care și-l poate dori fiecare din cei ce iubesc arta „buclucașă”, artă răsturnată în propria ei gravitate. Cel mai greu este să construiești umorul. Drama se construiește în sine, precum gravitația terestră, singură...

C.I.U: *Eliade ne avertiza că „singura șansă de a supraviețui este prin cultură”. Bugetul culturii, al învățământului și al Uniunii Scriitorilor nu ne duce spre pierderea acestei șanse? Dacă n-am pierdut-o de multă vreme....*

Gh.I:Bugetul e o cascadă care ne inundă cu vidul ei. Și la Uniunea Scriitorilor și la Stat. Bugetul e o noțiune înnăbușitoare. Cască gura unui parlamentar, și-ai să vezi că în gătulejul lui este o porțiune din buget. Cultura în România e o admirabilă Doamnă în fundul gol. Din dicționarele guvernanților (le-or fi având ?), această noțiune lipsește cu desăvârșire. Proaspătul ungar ministru al culturii românești (O, Doamne !) calcă-n cacofonii și legi aberante, mângâiate pe ceafa de don'Președinte, care numai astfel se poate arăta... universal (de fapt, european, de fapt, de județ, de fapt, de privată...). Despre învățământ, sfânta repetenție a profesorilor, laolaltă cu a elevilor. Cu câteva excepții notabile de o parte și alta. De fapt, sfinții profesori sunt Părinții. Fie ei și analfabeți!

C.I.U:*Ești un om și un poet de un rafinament și de o delicatețe ieșite din comun. Cei care te-au înțeles te apreciază, te respectă... Ceilalți?*

Gh.I:Prin anii '70, eram un prieten adânc cu genialul grafician Florin Pucă. Într-o dimineață, ne-am dat întâlnire la celebra crâșmă a tuturor creatorilor, "Podgoria", la nea Vasile. La masa din colț, pe stânga, erau Pucă și vestitul poet Păcă. Taceau unul contra altuia. Bărboși, imens de bărboși. Pucă m-a invitat. Și deodată un tunet răspicat prin caierul alb-negru al gurii lui Păcă :” Măi, Nimeni ”! Mi se adresase. Eram încremenit. A intervenit Pucă :”Teodore, te rog, e prietenul meu !”-Da ??? Atunci unde-i votka ?..... Și votka am adus-o triplat și retriplat, până la epuizarea buzunarelor mele, post studentești. Așa e și cu întrebarea ta: „ceilalți?”. Ceilalți sunt niște nimeni, sau niște încremeniți în patima lor în statuia lor neînțeleasă și necesară. Niște nimeni care nu mă interesează. Sau, iartă-mă, Doamne, niște nimeni care încă n-au ajuns să-mi citească poezia, și, așa, ascunsă, intenționat, într-o cochilie de melc salivat... Cândva, mă mărturisisem unui prieten din Germania, cu aceste cuvinte: „Iartă-mă, cred că ai observat: eu mă zbat ca o mică reptilă în eprubeta curiozității lui Dumnezeu.” (scrisoare către Titu Popescu).

C.I.U:*Nu crezi că astăzi lipsesc sfinții dintre noi? Acei martiri, acei eroi care au luptat pentru religie, pentru dreptul de a gândi, pentru libertate, pentru ceilalți... Un Francis de Assisi, Vasile cel Mare, un Grigorie de Nyssa etc. au fost, la început, oameni ca și noi...*

Gh.I:Sfinții s-au restras dintre noi, dragă Culiță. Nu ai observat câte bicisnicii se întâmplă-n biserici ? Tu nu ai văzut că Diavolul a pătruns și-n biserici și chiar în altar? În ce privește sfinții numiți, cei care au universalizat, de fapt, iubirea și spiritul iubirii adânci, s-au retras dintre noi. Ultimii au fost V.Voiculescu, Steinhardt, C. Noica...Aici, în casa noastră românească. În casa universală, dacă ar fi să-l decupăm doar pe Sfântul Francisco de Assisi- cel care a militat, pe la începutul secolului al XII- lea pentru privirea Bisericii (patronul spiritual al Italiei, adorat și de Mircea Eliade), ar trebui să ne

scufundăm în mântuitorul poem „Cântarea fratelui Soare”, supranumit „Cântarea (sau lauda) făpturilor”, titlul furat, frumușel, de divinul nostru G. Călinescu (cunoscător excepțional al limbii italiene, dar și al latinei), pentru volumul lui de poezii „Lauda lucrurilor” (1963). Nu, dragul meu, astăzi nu mai există sfinți, vremurile sunt asfințite; astăzi „nici un om nu-i vrednic să rostească numele Domnului”. Noi am uitat de fratele Soare; sora Lună; de fratele Vânt; sora Apă; fratele Foc; sora noastră Pământul; sora noastră, Moartea trupească. Lumea de astăzi e în crepuscul. Ea nu mai e decât doi dinți din față, cu care ronțăie, nemilos, prin politicienii și guvernanzii pereni, tot avutul lumii. Măselele de mestecat idei le-au pierdut. Ei și-au pus planșe de aur și proteze de argint, din cleștele cărora elevul nostru guiță de secole și decenii întregi. Da, trăim într-o epocă asfințită... Dumnezeu nu stă totdeauna în altar - el se revarsă. În ziua a șaptea s-a odihnit, uitându-și, pentru o clipă, creația, care a luat-o razna. Până și Regina albinelor (cea mai perfectă ființă planetară) migrează episodic... Trăim într-o lume în care ți-e frică să deschizi televizorul: gura Iadului...

C.I.U: *Ai legături strânse cu străinătatea, mai ales cu*

Germania. Zilele culturii româno-germane de la Bad Krennach au o semnificație aparte pentru tine. Dar pentru România?

Gh.I: Peste tot pe unde am umblat în Europa, nu m-am dat ca vreun reprezentant al României – ci doar al ipostazei mele de român uluit că lumea într-adevăr există și că mă acceptă și pe mine le robinetul ei. Acolo, în Germania (invitat de vreo trei ori), am fost receptat – și la München, și la Berlin, și la Leipzig, și la minunatul Bad Kreuznach, ca pe o mică – mare molusculă atipică. Acest fapt mi s-a întâmplat mai degrabă la Berlin, în prezența unei doamne consilier-cultural, al cărei nume repetent l-am cam uitat. Nu auzise încă, acum vreo zece ani, de cei doi mari Cezari ai poeziei românești actuale: Baltag și Ivănescu... Și florile noastre, transplantate vibrau – mortuar în curtea somptuoasei clădiri a Centrului cultural germano – român... Te rog să mă crezi că Berlinul m-a dezamăgit. E o metropolă orgolioasă și zvârlită în văzduh, dar fără personalitate, fără duh; e rece și grandioasă; trăiește în mine însăși ca un ghețar lunecat din Antarctica. Deși i-au băut vinul, Berlinul m-a impresionat în minus. Și avea ceva înfricoșător. În gara centrală te întâlnești cu uriașa grădină zoologică din care răsar, mirate, gâturi lungi de girafe; alături, peste gard, copite de elefant și „pitecantropi”. Cu astea te întâmpină Berlinul feroviar. Din inima lui am plecat zburlit... Portalul Brandenburg era în renovare și astupat cu pături lungi. Münchenul, în schimb, e un oraș melopeic, oraș melodic. Acolo am prietenii și prieteni adânci: Radu Bărbulescu, Pavel Chihaia, Titu Popescu, Ion Dumitru, Sorin Duca, Silvica Butnaru etc. Acolo, la Bad Kreuznach, există un consul „român” rotofei și podgorean, mare comerciant de vinuri, prieten de stânga și de dreapta cu Petre Roman. Pre numele lui... M-a onorat cu ospitalitatea lui – eram cu eminentul prozator Alex. Ecovoiu-, dar însoțitorilor mei germani le-a cerut să-și plătească minuscula cafea de protocol (eu fiind abstinent total la această „otravă”). Acolo s-a petrecut și o sărbătoare culturală romano-germană, ciudată, ciudată. A trebuit să cărăm un pian, 4x4 oameni (unul este o femeie), dintr-o reședință respectabilă, pe zeci de trepte, la etaj, pentru un recital impecabil. Umărul meu poetic atunci a rezistat. Recitam alături de o poetă liceancă magnetizată. Publicul- nemțesc până în dinți – mi-a respirat poezia și melopeea ei românească, și a rostit, prin câteva guri, că sublimul meu s-a întâlnit cu sublimul lor. De fapt, eu rosteam cuvintele Domnului ca pe niște bulgărașe de aur, care, întâlnindu-se cu cele teutone, scăpărau luminile înălțării. După care a urmat travaliul nocturn al coborârii

pianului pe aceleași scări și pe aceleași umeri împovărați de glorie... Desigur, a doua zi am apărut, cu poze și texte, în ziarele lor migăloase – dar eu am plecat de acolo cu icoana unui public așezat pe clapele pianului suspendat vreme de un etaj... În rest, Germania e o mare rezervație de nădejdi. Am credință în Germania. Naște o mare matrice culturală a lumii, precum Rusia. De aceea ne și absoarbe admirația...

C.I.U: *Ești unul din mari poeți cu rădăcini adânci în satul românesc. Satului i-ai dedicat multe poeme, un volum se numește chiar „Limpeziș”, locul în care te-ai născut. În „Sonete imperfecte” găsim prezentate, ca într-o ars poetica, trăirile copilăriei tale. Semnificațiile ruralului românesc pentru tine?*

Gh.I: Observ, din subțioara întrebării tale, că tu chiar m-ai citit, și chiar m-ai înțeles. Slavă tâmplei tale muzicale. Fiindcă și eu trăiesc într-o „conservă” muzicală. Scriu direct: Limpeziș e planeta mea astrală. Deși este un sat oarecum minuscul și „anonim”, adică ascuns în umilitatea lui uriașă și care îl înobilează, pentru mine a fost și este buricul pământului.

De pe prisma lui scriam, la vârsta de nici 14 ani, aceste versuri pe care nu le-am publicat niciodată, un fel de definiție simbolică a Bărăganului natal: „Fântânile-s neveste-le vădane/ce le sărută orice trecător,/cu brațele osoase și bălane,/fac semne lungi în calea tuturor”... Ca, acum, la 70 de ani, să mă mir de țărănul din mine care exclamă miluit: „O, Doamne, câtă putere mi-ai dat, ca din centrul Tău să miros marginea morții!” Și, încă, repet: „Hulubi uguind îmi intră în gură,/ciugulind versete din Sfânta Scriptură”. Domnule, eu am trăit în Dumnezeuul meu sătesc, limpe-zișian, dar care, uneori, m-a scăpat printre degetele lui: vreme de 5 ani eu am fost exclus „definitiv” din învăț-mântul post-liceal și universitar. Chiar dacă mă repet în acest interviu, o spun ca pe o rană care supurează continuu. Astfel aș intra în literatură, alături de o generație poetică glorioasă și încâtărâmată în isterii ale literaturii adevărate (sictir! piticilor și criticilor universitari perfect „visători”). Dar eu mă reîntorc la satul meu șters, Limpeziș, din care îmi curg izvoarele. Tu îmi ceri să-ți eseizez „semnificațiile ruralului românesc”. E o rostire boierească și, deci, impună-toare. În aceste „semnificații” le trăiesc, și, dacă le exprim, ele devin versuri: „Am fost copilul unui sat/Acum satul mi-e copil-/Mereu la subțiori îmi bat/Trei clopote cu glas umil”. Sau „Eu sunt o apă roasă de vechime/Prin care trece grav și dureros/Pluta de carne-a neamului ce duce/Capul părintelui dintâi, bărbos”. Din miezul satului meu, Limpeziș, eu nu am vrut nimic altceva decât să fiu câinele lui de pază, câinele de pază a lui Dumnezeu pe pământ :Și, uneori, chiar am lătrat...

C.I.U: *Un timp ai fost redactor șef al revistei „Negru pe alb” din Odobești. În acest oraș era însă o publicație, „Salonul literar”, cu zece ani de activitate și cu prestigiu... Ți-ai dat seama că, de fapt, apariția noii reviste a fost doar un complot mizerabil împotriva „Salonului literar”, pus la cale de un ins ajuns consilier pe o listă, veleitar care, la 70 de ani, s-a trezit „poet”? Ei bine, pentru acesta s-au găsit bani la Casa de Cultură (zeci de milioane), ca să-și publice „volumele” cu inepții, volume, care, prin lipsa talentului și a celui mai elementar bun simț, jignesc inteligența intelectualității și a populației din Odobești. Bani pentru „Salonul...” nu s-au găsit... deși a rămas singura instituție culturală care face cunoscut orașul Odobești în județ, în țară și peste hotare.. Oficialitățile nu vor să vadă faptele, instigate, probabil, de același „poet”... Iată efectele politicii și ale veleitarismului în cultură... Unde vom ajunge?*

Gh.I: E drept, eu am inventat acest titlu: „Negru pe alb”, subtilizându-l de la tataia Negruzzi. Inițial, chiar am vrut să-i zic „Negru pe alb de Odobești”, dar s-au opus

companionii mei, Dumitru Pricop și Ion Panait, cei care mă și invitaseră, insistent, să fac o revistă bună în capitala vinului vrâncenesc. Am auzit despre ”neica nimeni” de care pomenești tu în întrebarea, prin care-l descrii drept un consilier cu pretenții de poet. E unul care are un nume rimat și ritmat cu *ulă* – ulă!, ulă!, ulă!, cântec oltenesc, mult iubit de patronul meu, Arghezi. Eu făceam toată revista, singur, acasă, la București, după care trimiteam, poștal, textele lui Gheorghiuță Mocanu să le culeagă pe laptop-ul său. Apoi, mă caza la el vreo două nopți, tehnoredactam după schițele mele, și gata revista! În primele patru luni nu mi s-a dat nici-un ban, decât pentru tipar. Apoi, pentru vreo 7 luni, am fost angajat la primărie în funcția...de metodist (!): iunie 2007 – martie 2008, cu un salariu de 7-800 lei pe lună, Gheorghe Mocanu făcând muncă voluntară (culesul revistei). Apoi, prăvălia s-a închis, din lipsă de parale. Parale, care, înțeleg, s-au găsit pentru acel ”ulă - epigramistul”, care nu putea să scrie ”volume”, ci doar fițuici agramate, care jignesc, așa cum spui, inteligența odobeștenilor și le consumă banii. Regret că am „dublat” „Salonul literar”, dar fiecare am mers pe ideile noastre, separat, și am fi putut deveni un tandem simpatic într-un orașel pitoresc ca Odobeștiul.

Gh.I: De la structura acestei întrebări, cea de a 13 –a, dă-mi dezlegare, te rog, ca pentru ultimele șase (citează-le!), să-ți răspund „monografic”, împletind una cu alta, așa cum face și ploaia: un curcubeu! Un curcubeu de răspunsuri. Mono-log. Interviu atipic. Fiindcă matale prea mă fragmentezi. Să fie pace între cuvinte, fiindcă, între oameni, e mereu război – bate-l-ar pietrele cerului!

C.I.U: *Ai dreptate, te cam fragmentez, dar așa sunt regulile interviului. Iată întrebările următoare: a) Controversele permanente dintre literați sunt un blestem sau o binecuvântare pentru literatură?; b) Ai cunoscut, cred, o parte din boema literară a Bucureștiului... Cine te-a impresionat cel mai mult? Două, trei figuri marcante...; c) Între alesul senin-goethean și cel încruntat, nietzschean, dacă ar fi să alegi, ce-ai prefera? Avem sau am avut aleși în literatură?; d) Ai cunoscut scriitori gen Lampedusa, pentru care nu conta cititorul și publicarea operelor?; e) Există o inflație de poeți în România? Și dacă ar fi așa, cât ar dăuna literaturii, în ansamblu?; f) Suntem la capătul discuției noastre. Marile adevăruri sau esențialul se spun în pragul ușii... Așadar, pe ce loc te vor așeza criticii și cititorii... în templul românesc al literelor... peste 50 de ani ?*

Gh.I: Mă mai înțelegez, totuși, de întrebarea 13, să-ți răspund că „abstractele” controverse dintre literați nu sunt un blestem”, nicidecum, ci o binefacere pentru literatură. Precum în Agora antică, oricât de pitici am fi noi astăzi. Gâlceava înțeleptului cu lumea cantemiriană renaște. Așa este datul capodoperelor: să renască la câteva secole de la izvodirea lor. Vezi și Țiganiada lui Budai – Deleanu. Cașaloții marilor oceane literare ies, intempestiv, să respire! Și să ne înghită câte puțin (puțini...). Apoi se reîntorc în salonul lor imens, acvatic, pentru încă două secole, după care revin cu decizii monumentale pe „monitorul (sterp) oficial” al literaturii viitoare. Doamne, ce ne-am fi făcut dacă nu aveam această antichitate genială?! Am fi găngăvit și astăzi prin deșerturile literaturii și filozofiei secundare, preșcolare... Și totuși, nu deviez de la arsurile întrebărilor tale (14). Mi-e foarte drag și pun singur zăbală și dârlogi ca să mă poți ține în frâu. Numai această întrebare ar apăsa soneria unui volum individual, pe care, dacă nu coborâm aripile, încă îl vom putea așeza pe pupitrul frenetic al viitorului. Dar despre asta trebuie să mai vorbim între două clepsidre de vin alb și roșu, până la azimut... Eu am fost nițeluș-bine atins de boema bucureșteană, și, la rând, de cea vrânceană. Vrei nume? Te rog să desfăci cât mai lung ruloul acestei hârtii: Fănuș Neagu, Nichita Stănescu, Florin Pucă, Theodor Păcă

(Tudor George), Nicolae Velea, Grigore Hagi, Mircea Dinescu, Gh. Pituț, Nicolae Tăutu, Octavian Stoica, Puși Dinulescu, Ion Murgeanu, C-tin Piliuță, Dan Laurențiu, Virgil Mazilescu, Mihai Ursache, Cezar Ivănescu, Mircea Ciobanu, Victor Ivanovici, D. R. Popa, Dumitru Pricop, Ion Panait, C-tin Ghiniță etc., dar și două doamne: Ileana Mălăncioiu și Mariana Marin (Mady). Și atâția alții, nenumiți acum. Vrei să evoc două-trei figuri marcante? Hai!

Primul este Nichita Stănescu. Eram, prin 1968, într-un autocar, către Neptun. Nichita era lângă mine, pe scaunele din mijloc, și făceam schimburi de impresii vodkiste: eu, cu Moskovskaia, el, cu Gromkii... (sau gromkaia, nu mai știu cum se pronunță, exact, pe vremea acelei vodci adevărate și ieftine...). Tocmai îmi povestea că își pregătește volumul „Laus Ptolemei”, și că îi citește, în putere, pe filosofii elini, când, deodată, îmi cade pe umăr și izbucnește într-un plâns clocotitor. Speriat, îl întreb: Da, de ce plângi, Nichita ? Răspuns: plâng că nu m-am născut grec... Replică: Doamne, dar tu, Nichita, ești născut din niște prinți ruși, din nobilimea care l-a născut pe Tolstoi, Dostoievski, Esenin. Tu însuți ești un prinț... Nichita, brusc, și-a revenit și a dat-o-n „răsu-plânsu”, ușor lacrimar: Nu-i așa, bătrâne, că le-am halit un mare poet?! Autocarul nostru rula pe lacrimile lui Nichita...

Doi: marele, unicul, genialul grafician Florin Pucă. Înnopta în casa mea, deseori, precum și eu la el. Într-o disdedimineață (3-4, spre zori), îmi telefonează: Gigi, știu: ești singurul om de pe pământ care nu doarme la această oră, dar vreau neapărat să-ți comunic un esențial. Mai adineauri m-a sunat Fănuș (Neagu), abia întors din Deltă, din ostrovul lui secret patronat de-un singur lipovean, și iată ce-a descoperit el acolo, pe trunchiul scorbuos al unei sălcii, înscricționate cu briceagul: niște versuri anonime ale vreunui poet sihastru: „În baltă, patru ochi lucește/e doi pește!” Semnele mirării și virgulele eu le-am adăugat ca o restituție fraternală și elogioasă pentru acel anonim magistral. Asemenea esențe chiar agramaticale, nu le mai poți regăsi decât în Miorița. Poporul român e înfricoșător de talentat. Lui nea Florin, i-am „restituit”, pentru acel distih genial, patru ochi de sticle odobeștene (seci) pe care le-am băut, împreună cu Nea Fane, sub balconul acestuia, înnăbușit de nalbe și trandafiri. După care, ne-am mutat și am dansat pe mese la „Doina”, restaurantul construit de focșăneanul nostru, la Șosea, marele arhitect Ion Mincu. Aici, în răspuns, am avut doi-trei „marcanți” dintr-un foc!

Pituț: eram înnoptați la un hotel din Vrancea (care??). Eram toți : Mitică Pricop, Ion Panait, Culiță Ioan Ușurelu, Ghiniță, Paul Spirescu, Gh. Neagu, Dorina Oproescu, Ion G. Pușcă, Dumitru Ioan Denciu. Brusc, în miez de noapte, Gheorghită Pituț s-a prăbușit în somn. Litania noastră bahică, plus recitalurile prin licee, vreme de o zi... Ne-m adăpostit, în următoarea noapte, tot sub vitraliile aceluiași hotel. Pituț nu ne-a însoțit, îmbrățișat cu somnul lui uriaș, dar, seara, a reapărut lângă noi, patrulându-și propriul pahar. Dormise, continuu, 24 de ore ! Și, brusc, s-a răsucit de lângă noi, și a cerut urgent un telefon mobil (abia apăruse), să vorbească cu familia. I s-a oferit. Textul „oral” al convorbirii, cu soția, spre București: „Valentino, te rog, iute-iute, ia pruncuții și du-i la subsol, la adăpost, că numai noapte năvălește peste noi, și eu nu suferez să se întâmple ceva cu pruncuții noștri. Tu chiar nu vezi ce se întâmplă afară. De 24 de ore e numai noapte pe pământ ! E numai întuneric. Ai grijă până vin și eu acasă...” Gheorghită Pituț adormise-n noapte și se trezise-n noaptea următoare, fără să mai fie pipăit de lumina zilei... Aceste 1001 de nopți celebre n-avem timp să le renaștem total; poate, altădată...

Și, totuși, încă una, cu Marin Preda. Merită să nu fie uitată: Eram și înnoptam la Mogoșoaia, împreună cu Fănuș, Dinescu și Mircea Micu. Spre miezul nopții, l-am însoțit pe mon cher la o prelungă plimbare sub lună plină. El, în baston. Și, brusc, se împărtășește (fiindcă tocmai vorbisem despre femei): ”Mon cher, eu niciodată n-am avut noroc la femei. După un gădilici cu Nina Cassian, m-am însurat cu una frumoasă și deșteaptă (n.n. Aurora Cornu), și n-am avut noroc. După aia, m-am însurat cu una urâtă și deșteaptă (n.n., evreica Etta Preda), împreună cu care a tradus romanul Ciuma de Camus), și tot n-am avut noroc; acum, sunt însurat cu una frumoasă și proastă (n.n. Elena Preda), și tot n-am noroc...”

Atunci, eu, Gh.Istrate, ușor euforizat, spontaneizez: ”Dar, maestre Preda, ar mai fi și o a patra variantă! ”Care, mon cher?” Să vă însurați cu una și urâtă și proastă! ”Ptiu! Exclus, mă, belitule! Auzi! Și urâtă și proastă! Exclus, exclus, mă, belitule!”

Dinescu se tăvălea prin iarba nopții, într-un hohot de râs... Ehe, dar câte n-am avea de povestit de-a lungul lumii infinite!...

Tu mă „târăști” (ademenești) la ferestrele demult mute ale lui Goethe și Nietzsche. Eu, unul, optez pentru seninul goethean, fiindcă îmi oferă o șansă. Cândva, ajuns la Salcia-sătul de naștere și botez al lui Zaharia Stancu, însoțit de un nepot al lui, fiul unei eroine din Desculț, am descoperit un morman de cărți ale maestrului, îngropate într-un coteț de găini, găinățate și gărgărițite. De acolo am mai putut să „extrag”, o broșurică: „Așa grăit-a Zaratuștra”. Asta se întâmpla acum vreo 40 de ani. Și n-am fost de acord, după lectură, cu Nietzsche, fiindcă eu nu cred în supraom, mai ales în vremurile de azi, suicide. Dumnezeu doar supraveghează acest act de prăbușire universală, ireversibilă. și, totuși, hai să ne mai hodinim, măcar timp de o pagină- două, în amintirea unor personalități care au fost pentru o eternitate. Eram în casa lui Tudor Arghezi de pe Șoseaua Aviatorilor, în după amiaza zilei de 21 mai 1964 (în care mai fusesem și cu un an în urmă: detalii bogate poți găsi în volumul ”Convorbiri în cumpănă” de Alex. Deșliu, Ed. Palas, 2006, pag. 149-195). Tocmai ne arăta niște fotografii și cărți poștale ciudate, de prin anii lui elvețieni (1905-1910), absolut negre, dar peste care, dacă dădeai cu un burete special, ele deveneau vizibile, cu texte-manuscris din acei ani. Arghezi fusese și chimist la Fabrica de zahăr din Chitila și scotea dintr-o cutie ermetică un pământ cu care reînvia noaptea hârtiei, citindu-ne texte adormite de decenii întregi. Cel mai gălăgios din grupul nopții aceleia era George Ivașcu. Acolo se aflau insemnele din prezilele revoluției ruse, fiindcă, zicea Arghezi, ”la cantina unde ne întâlneam tineri ”studenți” proveniți din cel puțin zece națiuni, zilnic dispărea (definitiv) câte o fătucă sau un blonduc rus. El și-a păstrat acele cărți poștale secrete, pe care, din când în când, le ”developea” cu soluția aceea faustiană (diavolească)- așa cum ni le-a arătat și nouă. Mitzura mi-a adus, peste douăzeci de ani, la Mărțișor, sticlute cu parfum de trandafir, diverse soiuri, extrase de alchimistul Arghezi. Dar în noaptea aceea faraonică de 21 mai 1964, cel mai discret era unul, prietenul meu, fotograf-artist Dan Er. Grigorescu, fiul mareșalului Eremia Grigorescu, care-mi descoperea pe furiș- pitiș tot atelierul casei Arghezi, în tovărășia discretă a înălțimii sale, ”uscățiva-Paraschiva”, patroana tuturor duhurilor acelor pereți. La plecare (ușor refuzată), Maestrul a ținut neapărat să mă conducă, personal, și m-a ademenit într-un ungher al ușii de ieșire –intrare, și mi-a șoptit: ”Tinere, te rog mult să mă cauți, dar printr-un telefon, fiindcă viața mea depinde de această broască neagră, care îmi amintește că încă mai trăiesc. Și nu uita: inspirație bogată, tinere!”. Purta după sine țigara și cafeluța, cărora le zicea: ”otrava mea necesară”. L-am însoțit, la moarte (funeralii

naționale-14-16 iulie 1967), din ultimul onor făcând parte și N. Ceaușescu, eu purtând o coroană uriașă de flori, împreună cu Zaharia Stancu, suav șchiopătând amândoi, prin tot Bucureștiul canicular până la Mărțișor. Acolo se odihnea , de câteva luni, mai dinainte, Sfânta Doamnă Paraschiva –Uscățiva.

Trecem la alt capitol: ultimii mei mari profesori universitari mi-au fost Al. Rosetti (păstrez și acum carnetul cu semnătura lui de decan), Tudor Vianu (cursuri de literatură universală comparată) și G. Călinescu. În zorii zilei de vineri (venea El sau un mesager?), apărea un bilețel pe avizierul din holul Facultății noastre de litere, prin care se anunța, prin scrisul tremurat al Maestrului, că ”Astăzi... (nov., dec., ?1964) profesorul G Călinescu va ține un curs în Amfiteatrul Odobescu, despre: Ion Creangă. Le-au furat alții. Mă înghesuia gândul (recunosc) să fur bilețelul olograf, dar cinstitul din mine zicea: dar dacă alții nu-l citesc? Acum, ca un dobitoc tardiv, îmi zic: de ce nu l-aș fi subtilizat cu o copie făcută de mine? Dar era mult prea târziu , Domnule Profesor, să vă fur literele adevărate. Le-au furat alții. Măcar de le-ar săruta, așa cum aș fi făcut-o eu până astăzi. Profesorul abia pătrundea în amfiteatrul Odobescu (parter) prin mulțimea de studenți admiratori atrași de la filologie, medicină, arhitectură, filozofie, mate-matică, istorie, geografie, teologie etc. Coridoarele și amfiteatrul erau înăbușite. Iar noi, ”amfitrionii”, ne agățam precum lilieci de ferestre. Obligatoriu, în stânga maestrului patrona celebrul analfabet și securist al Universității, Mihail Novicov- comisar rus. Profesorul își presăra 2-3 fițuici pe pupitru (posed fotografii unice despre aceste cursuri făcute de mult de regretatul Vasile Blendea), apoi, declamatoriu, cu gesturi largi, ne împingea în universalul Ion Creangă. Vorbea de parcă s-ar fi aflat între zei, în sanctuarul lui Apollo de la Delfi, despre universul animalier, umanoid și umid din opera lui Creangă. Am credința stupidă că securitatea, salvator pentru viitorime, l-a înregistrat. Noi nu puteam scrie nimic. Exclamam cu tălpile, agățate de ferestre și giurgiuvele, pe când maestrul se întorcea în stânga, către piticul rus, și-l stigmatiza: ”Ai priceput ceva, Novicoave? Iar piciful se furișa tăcut între umeri ca o cămilă miniaturizată. Iar noi, studenții de ”adunătură”(unii veneau și din provincie), aclamam într-un entuziasm nebun și inteligent, cu tălpile pantofilor noștri ciuruiți... Au trecut de atunci peste patru decenii și încă mai aud ecoul clocotitor al acelei imprecății acide: ”Ai priceput ceva, Novicoave!? Azi nu mai știm nimic despre sperla (gunoiul) Novicov. D-zeu să-l ierte! Călinescu rămâne pururi regal!

În existența mea , mi-a fost dat să mă ating, în mod ciudat, de câteva întâmplări simptomatice. La anii tineri, nu știam să valorific, întru totul, acest dar: În 1957, ultimul an de liceu, am stat în gazdă la D-l colonel Chiriacescu (avea vreo 80 de ani), nepot direct al genialului Luchian. Casă înaltă, boierească; se află și acum, în picioare, lângă cinemato-graful din centrul Buzăului, plăsmuită în bronz inspirat de Paul Vasilescu. Pe pereții D-lui Colonel mai tronau câteva tablouri ale lui Luchian. Într-o zi a apărut Petru Comarnescu, a prânzit cu noi (menajera era d-ra Margareta, de vreo 70 de ani, sora d-lui colonel, femeie franțuzită, cu ceva școli la Paris). Nu mi-amintesc de felul întâi, dar felul doi era bame, specialitatea casei. Eminentul Petru Comarnescu a savurat totul, cu o delicatețe șlefuită la New York . În secret, au prețluit lucrările și, brusc, pereții au rămas goi. În veranda, cu fața spre apus, a acelei case, deseori Luchian respira apusul coborât și aprins în Crângul Buzăului. I-am preluat șezlongul și l-am imitat, sub un val de glicine albăstrii.

Imediat după terminarea studenției(1968), m-am căsătorit cu nepoata unui mare gazetar al lui N. Iorga de la "Neamul românesc", Craiova: Ștefan Georgescu(Julea). De la el am o carte de vizită a marelui istoric, în original-olograf. Plus ediția princeps din 1883 a "Pașilor" lui Eminescu. Stăteam în gazdă pe strada "Zorilor", la câteva case de profesorul meu iubit Al. Piru. Pe strada paralelă, Al. Sandu-Aldea, locuia familia Constanța și Adrian Păunescu. Dar ne-am mutat, prin apusul subit al bunicilor soției, în strada "Căderea Bastiliei", la Garsonieră.(1970). Era un hoch-parter aerisit pe care l-am împărțit împreună cu minunata D-nă Ecaterina Tonitza(soția marelui pictor, apus în anul nașterii mele, 1940, Doamnă cu care schimbam, aproape zilnic, păreri plastice la o cafea domestică. Locuia cu cele două fete (bătrâne și ele și nemăritate, dar care posedau un umor haios...), sub ultimele tablouri ale maestrului Tonitza. Fetele sunt copiii - îngeri în pielea goală din celebrele sale picturi. Alături de noi, pe Roma, în prelungire, locuia Geo Dumitrescu, iar pe strada în răscruce, Marin Sorescu. Vecinul meu era Mircea Malița, pe atunci, șeful meu: Ministru al Învățământului. Eh, și vreau să-ți reamintesc: strada mea, Căderea Bastiliei, o bătorise, zeci și zeci de nopți, însuși Sfântul Mihai Eminescu pe la ferestrele Cleopatrei Poenaru, ale căror obloane erau mereu închise, și asupra cărora maestrul a aruncat un poem extraordinar, "Pe lângă plopii fără soț"(recitat doar ca pe o română desuetă de N. Manolescu). Plopii, între timp, au fost absorbiți de asfalt. Dar eu am bătut acest asfalt ani întregi, lângă umbra peregrină a lui Eminescu. Na, biografie! Zicem ce zicem, facem ce facem, și tot la Eminescu ajungem. Cel care a sanctificat teiul, femeia, praful, lacul, strămoșii, istoria României..

Apoi, a urmat capitolul Arghezi, despre care am mai pomenit. Dumnezeu m-a trecut pe sub niște cununi luceferide. Pe sub bolți înalte. Mulți cred că literatura e o chestiune... de cuvinte încrucișate. Arghezi chiar a demon-strat, prin vol. 30,"Scrieri", "Cuvinte portrivite... și încruci-șate" (1933), că și din acest "joc"se poate face... metaliteratură. Ceva, însă, demonstrativ. Arghezi este el însuși o definiție eternă. Mi-a dăruit prietenia și două autografe cu care voi fi îngropat în brațele lui înghețate. Ultima lui urare: "Inspirație bogată, tinere!" Acum am 70 de ani. I-am purtat coroana la 87 de ani, ai Lui. Să mai ajung să-l concurez în acest cross al vârstelor? Mira-m-aș! Noi suntem obosiți chimic. El își gospodărea , natural „prisaca literară"...Un geniu precum Eminescu sau Aghezi-rămân definitiv genii, dincolo de mucilaginoși care astăzi îi contestă. Te rog să (re)citești poeziile lui Arghezi. El survolase de mult granița morții și ne vorbea de "Acolo", precum nimeni altul. Dacă nu ai acele volume("Frunze"-1961, "Poeme noi"-1963; "Cadențe"-1964; "Silabe"-1965; "Ritmuri"-1966; și ultimul, din ajunul morții,"Noaptea", 1967),cărțile lui finale, și le împrumut eu, contra a o sută de grame de polen de tei, fiecare. Eu n-am fost cules de destin, Culiță- ci ales...(iartă-mi" înfatuarea"). Domnului îi sunt dator cu încă un vers durabil, pe care mi-l va dicta, mâine, pentru "Salonul literar". Am văzut în Vrancea arhaică, femei care adormiseră la porți, scufundate în propria lor bătrânețe. Erau mici statui îmbrobodite în negru, înțepenite deja în așteptarea îngerului vestitor. Văzându-le, am îmbătrânit brusc, și așa am rămas, în termometrul vieții lui Dumnezeu, care scade, scade și tot scade, până ce...Distileria (alambicul) meu deja a început să picure chiar în această frază. Oricum," finalizez" acest segment cu câteva versuri dumnezeiești ale lui Kjel Espmark(n. 1930), scriitor suedez, fost Președinte al Comitetului Nobel timp de 17 ani(ceva în sensul psihologiei cărților mele): "Morții continuă să trăiască în cuvinte(...) / Când moare o limbă,/ mor pentru a doua oară și morții."

În această avalanșă de omenet amestecat, se ivesc, când și când individualități care se auto-ignoră (întrebarea, pare-mi-se, 17); nu la dimensiunea lui Lampedusa. Doar la dimensiunea unui savant care locuia într-un bârlog, cu lampă de gaz, la Turnu- Severin, cel căruia i s-a furat, precum lui Paulescu, Premiu Nobel: doctorul Ștefan Odobleja, inventatorul ciberneticii, prin cele două volume depuse la Academia suedeză, de „Psihologie consonantistă”, cu trei ani mai înainte de evreul Norbert Wiener, căruia i s-a și atribuit acest Premiu în deces (după părerea mea). Dragul meu, despre poezii și poezia actuală vom deschide, cândva, o addendă care este gata scrisă. Deocamdată ne oprim aici, dar nu mai înainte de a măsura întrebarea ta ultisimă, a 18-a, care mă împinge în carbonul viețuitor al următorilor 50 de ani. Nu am decența, sfiala și judicițiile mele naturale –dar și secrete. Așadar, șterge, te rog, un zero din cifrele tale rătător-prevestitoare. Eu n-am suferit niciodată de eu. Cred că ți-am amintit asta și la un pahar de vin adevărat în superba curte a casei tale, unde s-a instalat Dumnezeu să-și admire pădurile Vrancei. Te rog, în final, să botezi fie un păr, fie un butuc de vie cu numele meu, ca să am garanția supremă că voi mai ajunge, din urmă, cifra aia a ta, fantastică și ireală, de 50! Tu ești repetent la matematica astrală! Să nu te superi, dar eu viața mi-am trăit-o ba cu pasul, ba cu trenul, ba cu avionul, ba cu lăstunii – și-n ultima vreme- ba cu umbra mea care se descompune încet - încet precum ceara de pe degetele lui Iisus – numai lumină. Lumină lină, copii!